

[Handelsministeren.]

hidtidige Forhold opretholdes. § 8 er suppleret med et Ændringsforslag, der gaar ud paa at hindre, at samme Bestyrelse for Detailhandleraktieselskaber kan optræde i flere Aktieselskaber i samme By.

Den i Lovforslaget fastsatte Betaling af 20 Kr. og 100 Kr. for et Næringsbrev er forandret til 40 og 200 Kr., og fremtidig skal Andelsvirksomheder, f. Eks. Brugsforeninger, for det Legitimationsbevis, de i Henhold til Loven skal have, betale det samme Beløb, som der skal betales for almindeligt Næringsbevis, 40 Kr., men de allerede eksisterende Selskaber skal intet betale. Det er en Bestemmelse, der kun finder Anvendelse for Fremtiden, de eksisterende Selskaber faar deres Legitimationsbevis udstedt uden Erlæggelse af nogen Betaling.

Lovforslagets § 12, den saakaldte Kommuneparagraf, er ændret. Praktisk talt er Forholdet dette, at Bestemmelserne i denne Paragrafs 2det Stykke er udgaaet, og i Stedet for er der indføjet følgende, som nu er § 12: „Spørgsmaalet om offentlige Institutioners Næringsvirksomhed berøres ikke af denne Lov.“

Lovforslagets § 29 har faaet en Tilføjelse, hvorefter Ministeren efter indhentet Erklæring fra den eller de nærmest interesserede, til Afgivelse af saadanne Erklæringer godkendte Foreninger, i nærmere fastsat Omfang kan tillade næringsdrivende, personligt eller gennem Repræsentanter, ved personlig Henvendelse at søge Bestilling optaget paa industrielle Frembringelser til Anvendelse i Forretninger eller Hjem, naar de paagældende Frembringelsers Virkninger og Ydeevne bedst kan belyses ved direkte Demonstration. En almindelig Tilladelse er altsaa ikke givet, men de paagældende kan ved at søge derom faa ministeriel Tilladelse dertil i hvert enkelt Tilfælde.

§ 40 har faaet en Tilføjelse, hvorved Begrebet Husflid defineres saaledes, at man nu formentlig ikke skal kunne være i Tvivl om, hvad der forstaas ved Husflid. I § 40, 2det Stykke, der er tilføjet gennem et Ændringsforslag, staar der:

„Ved Husflidsproduktion forstaas i denne Lov saadan Produktion, der ikke fordrer haandværksmæssig eller industriel Uddannelse, og som drives uden Benyttelse af hertil antagen Medhjælp og sædvanlig som Bierhverv.“

Det er navnlig de sidste Ord, man skal lægge Vægt paa i denne Forbindelse. I Almindelighed maa man vel sige om Husflid, at det ikke kan være et Hovederhverv. Forholdet kan imidlertid forme sig saaledes, at Husflid

har været et Bierhverv, men efterhaanden er blevet vedkommendes egentlige og eneste Erhverv, og saa bliver det jo vedkommendes Hovederhverv. Ændringsforslaget tager da Sigte paa at tolerere, at noget saadant finder Sted. Her kan være Tale om gamle Mennesker, om skrøbelige Personer, Folk, der har en eller anden Defekt, Invalider, og ved den Maade, hvorpaa Begrebet Husflid her defineres, synes jeg, man har gjort Ret og Skel til alle Sider.

Lovforslagets Paragraffer om Vareomførsel er ændret, og Regelen bliver her efter den, at der skal løses Vandrebrev, for hvilket der skal betales 10 Kr. Dette Vandrebrev gælder kun for det Amt, hvori Omvandrereren har Hjemsted.

Til § 95 — § 97, som Lovforslaget nu foreligger — er føjet en Bestemmelse, hvorefter „Uldjyder“ kan fortsætte deres Virksomhed. Det er jo et Problem, der har været Genstand for megen Omtale. Det er i de Henvendelser, der har været rettet saavel til Folketingsudvalget som til Ministeriet, pointeret, at der var en meget stor Mængde Mennesker, som levede af at gaa omkring med Trikotagepakken. Det er sagt, at der var 6 000; mere alvorlige har dog villet indskrænke Tallet til 3 000, og de helt sandfærdige, tror jeg, er kommet noget længere ned. Hvor mange der er, vides ikke; thi nogle gaar med Politipas, og andre gaar uden Politipas; men givet er det, at adskillige Mennesker gennem Aarene har indstillet sig paa i hvert Tilfælde en Del af Aaret at tjene deres Udkomme ved at gaa med denne Uldpakke. Det har været noget vanskeligt at finde en bestemt Formulering af en Paragraf eller et Afsnit, hvorefter man kunde faa gjort Ret og Skel ogsaa i dette Forhold; men jeg tror dog, det er lykkedes til sidst ved den Bestemmelse, der nu findes i § 97, hvor der i Begyndelsen staar, at

„Personer og Virksomheder, som godtgør forud for denne Lovs Ikrafttræden i Henhold til Reskript af 14. Februar 1741 eller paa andet Grundlag i mindst eet Aar lovligt at have drevet en fri Næringsvirksomhed, til hvilken der efter denne Lov kræves Næringsbrev eller Vandrebrev, kan ved Henvendelse“
o. s. v.

Det, der er det reelle i Sagen, er, at de nulevende, som vandrer om med Trikotagepakken, faar Lov til at drive deres Virksomhed, saa længe de kan; men ny tilkommende bliver der ikke Tale om. Man aftrapper Forholdet. Efterhaanden som de paagældende enten bliver aflægs, ikke kan gaa længer eller ikke ønsker at gaa længer, eller de dør,